

מ"ת 63193/05/23 - מדינת ישראל נגד מחמד עבדאללה, אחמד עבדאללה, שארי פייסחוב

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 63193-05-23 מדינת ישראל נ' עבדאללה(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 183617/23

בפני המבקשת
כבוד השופט אוהד גורדון
מדינת ישראל על-ידי פרקליטות מחוז ירושלים - עו"ד מ' בן
גל
נגד המשיבים
1. מחמד עבדאללה
2. אחמד עבדאללה
3. שארי פייסחוב (עצירה) על-ידי ב"כ עו"ד א' אודיז

החלטה

לפניי בקשה למעצרים של המשיבים עד לתום ההליכים, וכן בקשה לאיסור פרסום פרטיה המזהים של המשיבה 3.

רקע

1. לפי כתב האישום, המשיבים 1 ו-2 הם אחים והמשיבה 3 הייתה בעיתוי הרלבנטי בת זוגו של המשיב 2. לכולם מיוחסות עבירות של נסיון רצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), כשלמשיב 2 מיוחסות שתי עבירות כאלה. בנוסף, מיוחסת לכל המשיבים עבירה של שוד מזוין, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין. למשיב 1 מיוחסת גם עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיפים 329(1) ו-333(2) לחוק העונשין, ולמשיבה 3 מיוחסת עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335 בצירוף סעיף 34א(א)(1) לחוק העונשין.
2. כפי הנטען, במועד שאינו ידוע במדויק, מספר ימים עובר ליום 28.4.23, קשרו המשיבים קשר לרצוח את שאדי עליאן (להלן: "המתלונן"). הרקע לרצונם להמיתו הוא קשר רומנטי שכנטען ניהל עם אחותם של המשיבים 1 ו-2, ז', שהיא אישה נשואה.
3. על מנת להוציא את הקשר אל הפועל, ביום 25.4.23 יצרה המשיבה 3 קשר עם המתלונן, באמצעות חשבון פיקטיבי אותו פתחה באפליקציית "טיק-טוק", והציגה עצמה כמי שמעוניינת להיפגש עמו למטרה רומנטית. בהמשך, מסרה לו מספר של טלפון (להלן: "הטלפון המבצעי 1") שנרכש במיוחד לצורך ההתקשרות עמו ושולם כ"פריפייד". המשיבה 3 והמתלונן התכתבו ושוחחו מספר פעמים, עד ליום 28.4.23.
4. ביום 28.4.23 קבעו המשיבה 3 והמתלונן להיפגש באותו הערב, במסעדה שבצומת הרחובות דרך חברון

והרוזמרין בירושלים. בהמשך, בסמוך לשעה 18:30 נסע המשיב 2 יחד עם אחר ברכב השייך למשיב 2, לאזור שער שכם בירושלים, ורכש טלפון מסוג "נוקיה" תמורת 100 ₪ וכרטיס סים "פריפייד" תמורת 50 ₪, אותו הכניס לטלפון (להלן: "הטלפון המבצעי 2"). עוד קנה שני כובעי קסקט ורעלת פנים, להסוואת המעורבים בעת מימוש הקשר. לאחר מכן נסעו המשיב 2 והאחר לאזור המסעדה הנזכרת לעיל, כדי למצוא מקום מתאים למימוש הקשר. המשיב 2 נכנס לרחוב המוביל למנזר מאר אליאס הנמצא ברחוב דרך חברון (להלן: "הזירה"), שם שהה כדקה ולאחר מכן נסע לביתו.

5. בסמוך לשעה 20:00, יצאה המשיבה 3 ברכבה, לאורך הדרך המשיכה לשוחח עם המתלונן באמצעות הטלפון המבצעי 1, ואף שלחה למתלונן את מיקום הזירה וביקשה ממנו לפגוש אותה שם. במקביל, עדכנה באמצעות הטלפון המבצעי 1 את המשיב 2, שהחזיק בטלפון המבצעי 2, אודות מיקום המתלונן.

6. בסמוך לשעה 20:15, לבקשתו, קיבל המשיב 1 מחבר לעבודה רכב (להלן: "רכב הניסן") השייך למקום עבודתו. המשיב 1 יצא ברכב הניסן, יחד עם המשיב 2 ושניים שזהותם אינה ידועה. הארבעה החלו לנסוע לכיוון הזירה, מצוידים באקדח. במהלך הדרך או לפני כן, ולאחר שקיבל המשיב 1 את הרכב מחברו, שינו המשיבים והאחרים את לוחית הרישוי של הרכב על ידי כך שהוסיפו סימנים שחורים לספרות 3 ו-5. זאת, על מנת להסוות את מעורבותם באירוע.

7. בסמוך לשעה 21:50, הגיעו המשיבים 1 ו-2 והאחרים לזירה. בסמוך לשעה 21:55, הגיע המתלונן לזירה על פי הכוונת המשיבה 3, כשהוא נוסע ברכב בו נהג טארק אבו כף (להלן: "רכב המתלונן"). המשיבה 3, אשר תקשרה עם המתלונן באמצעות הטלפון המבצעי 1, שאלה אותו באיזה רכב הוא מגיע והורתה לו לפנות לעבר הזירה. בד בבד שוחחה עם המשיב 2 בטלפון המבצעי 2, ועדכנה אותו על הגעת המתלונן לזירה.

8. כשהגיעו המתלונן ואבו כף לזירה, ובעת שניסה אבו כף לבצע פניית פרסה, חסמו המשיבים 1 ו-2 והאחרים את רכב המתלונן באמצעות רכב הניסן. המשיבים 1 ו-2, ואחד האחרים, יצאו מרכב הניסן, והחלו לתקוף את רכב המתלונן במקלות, תוך ששברו את חלון הרכב. אבו כף לחץ על דוושת הגז כדי לברוח, ואז ירה המשיב 2 ירייה לעבר חזהו של אבו כף בכוונה להמיתו, והמשיך וירה 11 יריות לעבר רכב המתלונן. כתוצאה, איבד אבו כף שליטה ברכב, נסע עשרות מטרים בשטח צמחיה בסמוך לכביש, והתנגש בעמוד.

המשיבים 1 ו-2 ואחד האחרים רדפו אחרי רכב המתלונן ברגל, ואחד האחרים רדף כאמור באמצעות רכב הניסן. בשלב זה, לאחר שרכב המתלונן נתקע בעמוד, יצא המתלונן ממנו והרים את ידיו כלפי מעלה. המשיב 2 כיוון לעבר המתלונן את הנשק, אך לא הצליח לירות בו. אז, המשיבים 1 ו-2 ואחד האחרים הכו את המתלונן באמצעות מוטות ברזל, הפילו אותו לרצפה ואחד האחרים לקח ממנו את הטלפון הנייד שלו. המתלונן הצליח לעמוד, ואז ירה בו המשיב 2 פעם נוספת, לעבר פלג גופו העליון, ממרחק של כמטר, בכוונה להמיתו, והמשיבים 1 ו-2 והאחרים נכנסו לרכב הניסן ונסעו מהמקום. בדרכם חזרה, כיבו המשיבים 1 ו-2 את הטלפון הנייד של המתלונן והשליכו אותו בצד הדרך, במטרה למנוע את תפיסתם.

9. כתוצאה ממעשים אלה, נגרמו למתלונן שני פצעי ירי ביד שמאל, פצע ירי בגב, פצע במצח ופצע בקרקפת. הוא נזקק לטיפול רפואי משמעותי, שכלל בין היתר כריתת טחול. לאבו כף נגרם פצע ירי באזור בית החזה משמאל, שברים בצלעות 1, 2 ו-4 ושבר מרוסק בחוליה T2.

טיעוני הצדדים בשאלת המעצר

10. ההגנה הסכימה שקיימות ראיות לכאורה במידה, המספיקה לצרכי הליך זה. היא לא חלקה על העובדות הנטענות בכתב האישום, אך העלתה מספר טענות נקודתיות:

תחילה נטען, כי אין ראיות לכך שהמשיב 2 הוא שביצע את הירי באירוע. לגישת ההגנה, ייחוס הירי למשיב 2 בוצע רק משמבנה גופו עשוי להתאים לתיאור היורה. ההגנה לא חלקה על כך ששני המשיבים שהו באירוע עצמו מחוץ לרכב, יחד עם אדם שלישי, ושאחד מבני שלישיה זו אחז באקדח וירה, אך טענה שגם האדם הנוסף שהיה עם המשיבים במסגרת שלישיה זו (להלן: "המעורב השלישי") הוא כבד גוף, ועל כן לא ניתן להבדיל בינו לבין המשיב 2, שלשניהם מבנה גוף כאמור ופניהם היו מכוסות.

על יסוד אפשרות זו (היינו: כי המעורב השלישי הוא שאחז באקדח וירה), טענה ההגנה כי אין ראיות להראות, שלמשיבים הייתה ידיעה על קיום האקדח, והגם שישנן ראיות לקשר כלשהו, לאור ההצטיידות במוטות ניתן ללמוד שמטרתו הייתה לפגוע פיזית במתלונן, ולא להמיתו. לכן, כך נטען, אין לייחס למשיב 2 שתי עבירות של ניסיון לרצח, וביחס לאבו כף ניתן לייחס לו רק עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, כפי שיוחס למשיב 1.

11. טענה נוספת שהועלתה, עסקה במשיבה 3. לגביה נטען, כי משלא נכחה בזירה והגם שתרמה למימוש הקשר, הרי שאין ראיה להוכיח את מודעותה לטיבו. אפשר, כך נטען, שכל שהיה ידוע לה הוא שבכוונת המשיבים לפגוע במתלונן פיזית או לאיים עליו, להבדיל מתכנית להמיתו. כך גם בשים לב לקושי הנטען לעיל לייחס למשיב 2 את הירי, ובהיותה בת זוגו של משיב זה.

12. בנוסף, בתגובה לטענת המבקשת כי המשיבים לא טענו את התרחישים הנזכרים בחקירותיהם, נטען בידי ההגנה שחובת בית המשפט להידרש, בהליך שהוא "נסיבתי", לתרחישים חלופיים.

13. אשר לעילה, נטען כי המסוכנות הנשקפת מן המעשים היא ספציפית למתלונן, וזאת על רקע הקשר הרומנטי הנטען, כי כל המשיבים צעירים ללא הרשעות קודמות, המשיב 1 רווק המתגורר בבית הוריו, המשיבים 2 ו-3 גרושים והמשיבה אם לשני ילדים בעלי קשיים, עמם היא מתגוררת וחיה מקצבה ומשכר כמטפלת בקשישים. נטען גם לקשיים בריאותיים מהם היא סובלת, הגם שלא הוצגו מסמכים לתמיכה. הוצג מכתב מעמותה שסייעה לה ומכתב נוסף שעסק במגוריה. נטען, בהפניה לפסיקה, כי יש לשחרר את המשיבים ממעצר, להפנות את המשיבים 1 ו-2 לשירות המבחן, ולשחרר את המשיבה 3 מבלי להפנותה לשירות המבחן, נוכח ההמתנה הממושכת לתסקירים כיום.

14. המבקשת, מנגד, הציגה את מתווה הראיות וטענה, תחילה, את הטענה שהוצגה לעיל בפסקה 12. עוד נטען, שמודעות המשיבים כולם לטיב התכנית, ורצונם להמית את המתלונן עולה מאופן ביצועה של התכנית, לצד המניע שלהם (הקשר הרומנטי הנזכר לעיל), והמעשים שנעשו כדי להסוותה ולהוציאה אל הפועל. המבקשת עמדה על כך שהיורה הוא המשיב 2, וזאת בהצלבת מראהו בסרטון האירוע עם סרטונים בהם הוא נראה בשלב מוקדם. פירוט נוסף יובא בהמשך. המבקשת הוסיפה וטענה, כי מסוכנות המשיבים מחייבת את מעצרם עד לתום ההליכים.

דין

ראיות לכאורה

15. לאחר שקילה, אין בידי לקבל את טענות ההגנה כנגד עצמת הראיות.

16. הראיות כנגד המשיבים הן ראיות נסיבתיות. לגבי ראיות ממין זה, בחינת קיומן של "ראיות לכאורה" לצרכי הליך המעצר נעשית כדלקמן:

"כאשר מדובר בראיות נסיבתיות, מבחן 'אם נאמין' מאבד מכוחו; גם אם ניתן משקל מקסימלי לראיות הנסיבתיות כולן, ההרשעה אינה מובטחת. יש בכוחו של הנאשם להעמיד גרסת חפות, שאינה נסתרת חרף אותן ראיות נסיבתיות. אולם, בכך אין כדי למנוע מראיות נסיבתיות לשמש כ'ראיות לכאורה'. לגביהן נקבע מבחן אחר, השוואתי. במסגרתו, נבחנת גרסתה המפלילה של התביעה, אל מול גרסת החפות המתחרה של הנאשם. 'ההלכה הפסוקה מורה כי ניתן להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים, על יסוד קיומן של ראיות נסיבתיות בלבד, ובלבד שבית המשפט בחן האם ראיות אלה הן בעלות עוצמה כזו המובילה למסקנה ברורה בדבר סיכוי סביר להרשעה, או שמא קיים הסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי" (בש"פ 127/22 **מדינת ישראל נ' הייב**, ציטטה מע"פ 8721/15 (6.2.22)). ראו גם בש"פ 8494/20 **מגדיש נ' מדינת ישראל** פסקה 12 (23.12.20)).

בשאלה מתי, במסגרת זו, ייבחנו הסברים חלופיים לראיות המפלילות כבר בשלב המעצר, עוצבה גישה, המקנה עדיפות לביורור היסודי, המבוצע במסגרת ההליך העיקרי:

"שאלות בנוגע למשקלה של ראייה נסיבתית זו או אחרת, כמו גם ההכרעה בשאלה האם קיימים תרחישים אלטרנטיביים הגיוניים, צריכות להתברר, ככלל, בהליך הפלילי העיקרי ולא בהליך המעצר" (בש"פ 3483/14 **מדינת ישראל נ' חיימוב** (22.5.14)).

אמנם, יהיו מקרים בהם קיים חסר ראייתי מובהק, המצדיק לשקול תרחישים אלטרנטיביים כבר בשלב המעצר (שם, פסקה 26). עם זאת, במצב דברים מעין זה עשוי להינתן משקל להתנהלות הנאשם בחקירה ולשאלה, האם הציג את ההסבר החלופי ששקילתו מתבקשת, בדבריו במהלך החקירה. אם נמנע מכך, לרבות כשמר על זכות השתיקה, עלול הדבר לשמש לחובתו:

"שתיקתו של המשיב מצטרפת לראיות הנסיבתיות הקיימות כנגדו ומחזקת אותן במידה רבה. ודוק, אילו היה המשיב מציג בחקירותיו תרחיש הגיוני אלטרנטיבי ביחס לראיות הנסיבתיות השונות שקיימות נגדו, ייתכן שמסקנת הייתה שונה, אך זהו לא מצב הדברים במקרה דנן" (שם).

"אין להתעלם מכך שבמקרה דנן, כאשר נשאל העורר במשטרה אודות הימצאותו באזור פעמים רבות בתקופה שבה הופעלה מעבדת הסמים, בחר העורר לשמור על זכות השתיקה ורק בשלב מאוחר יותר, סיפק את ההסבר להימצאותו באזור. משכך, סבורני כי המשקל שיש ליתן להסבר חלופי בשלב זה הוא מוגבל..."

כבר נקבע בפסיקתנו כי בשלב הנוכחי - היינו, בגדר החלטה בדבר מעצר עד תום ההליכים - שתיקת נאשם בחקירתו עשויה לחזק את התשתית הראייתית הקיימת נגדו, גם הנסיבתיות שבהן... (בש"פ 349/22 **ויזל נ' מדינת ישראל** (1.2.22)).

ראו גם בש"פ 492/21 **עזומה נ' מדינת ישראל** פסקה 26 (4.2.21), עניין **מגדיש** הנ"ל בפסקה 13, בש"פ 313/21 **כהן נ' מדינת ישראל** (28.1.21).

17. כל אלה משליכים על נסיון ההגנה להציע, כיום ובשלב המעצר, הסבר חלופי לעובדות הנטענות בכתב האישום - הסבר, שלא נטען בזמן אמת בידי מי מן המשיבים. לפיו, הגם שהמשיבים נטלו חלק בקשר כנגד המתלונן, אפשר שתכניתם הייתה אך לפגוע בו או לאיים עליו, כי לא ידעו שלמי מהמעורבים האחרים בקשר יש נשק, וכי המעורב השלישי הוא שהביא לאירוע נשק וביצע ירי כלפי המתלונן.

18. כמובא לעיל, שקילת הסברים חלופיים מהסוג האמור אינה, ככלל, עניין להליך המעצר, אשר עוסק בראיות לכאורה ובפוטנציאל ההרשעה. המקרה שלפני לא מעלה עילה, לסטות מכלל זה. אין בנמצא חסר ראייתי מובהק, הגורע מקיומו של סיכוי סביר להרשעה, ואף אין עיגון כלשהו בראיות שלפני להסבר החלופי, שהציע ב"כ המשיבים.

19. העובדות לגביהן אין מחלוקת לצרכי הדיון בבקשה זו, מציגות מניע של המשיבים 1-2 לפגוע במתלונן, כמתואר לעיל בפסקה 2, וקשר בין כלל המשיבים, אשר מומש באירוע מושא האישום. בשלב זה ונוכח גרסאותיהם המכחישות של כלל המשיבים בחקירה (אשר תובאנה בהמשך הדברים), ניתן להסיק על מהות

הקשר ועל היסוד הנפשי שנלווה לו מן השילוב שבין שניים: ראשית, ממהות האירוע בו מומש הקשר. ושנית, ממאמצי ההערכות אליו.

20. אפתח במישור השני. זה כלל, כמובא לעיל, מספר מהלכים שבוצעו תוך הקפדה על הסוואה. בראשו, פיתוי של המתלונן להגיע לזירה, מקום מבודד שהמשיב 2 ביצע בו ביקור מקדים, בו ניתן יהיה לפגוע במתלונן. הדבר בוצע באמצעות המשיבה 3, ובמהלך ממושך שכלל יצירת קשר, שיחות והודעות לאורך תקופה, וקביעת מפגש כאמור תוך הקפדה על הגעת המתלונן למיקום ספציפי - כשבין היתר, שלחה המשיבה 3 את המיקום למתלונן והנחתה אותו כיצד להגיע למקום (על כך להלן).

מהלך הפיתוי האמור בוצע באמצעות חשבון "טיקטוק" פיקטיבי, ובאמצעות טלפון מבצעי. עוד נעשה הוא, ביום האירוע, תוך עדכון שוטף של המשיבה 3 את המשיב 2, באמצעות טלפון מבצעי נוסף שהחזיק, אותו רכש ביום האירוע כנזכר לעיל, יחד עם כובעי קסקט ורעלת פנים. בסרטונים שבחומר החקירה נראה המשיב 2 מבצע רכישות אלה (והוא אף זיהה עצמו בסרטונים אלה).

להקפדת המעורבים, שלא להשתמש בטלפונים האישיים שלהם, מתווסף השימוש שנעשה ברכב שאינו שייך להם: בסרטוני הרכישות נראה המשיב 2 מגיע לחנויות בג'יפ לבן, שלפי חומר החקירה מצוי בשימוש (למשל הודעות מוכרי הג'יפ אלעד וסיוון חתוכה, הודעת אבי המשיב כמאל עבדאללה, הודעת המשיב 1 מיום 8.5.23 בש' 146-152 והודעת המשיב 2 מיום 14.5.23 ש' 63, 160). בהמשך, נראה אותו רכב מגיע בשעת אחר צהריים לזירה במהלך, שמתיישב עם איתור מראש של מקום מתאים לביצוע הפגיעה במתלונן. הנסיעה למקום עם המשיב 2, בג'יפ האמור, אושרה בידי חברו שהיה עמו, שסיפר גם על עצירה במסעדה הנזכרת לעיל (הודעת חמודה עוודאללה מיום 22.5.23. ראו גם הודעת המשיב 1 מיום 8.5.23 בש' 178, והודעת המשיב 2 מיום 14.5.23). להבדיל, בחלוף זמן לא רב, לאירוע עצמו, הגיעו המשיבים והשניים הנוספים ברכב אחר שאינו שייך למי מהם, הוא רכב הניסן שכאמור נלקח בידי המשיב 1 מחבר לעבודה (מה שתועד בסרטון נוסף. ראו גם הודעות החבר, מוחמד רומאן), ולאחר ששינו את מספר הרישוי.

באירוע הירי עצמו הקפידו המעורבים לכסות את פניהם, וכמובא לעיל נטלו מהמתלונן את הטלפון הנייד שלו, כיבו אותו והשליכו אותו בצד הדרך. עוד יצוין שהמתלונן מסר כי לא זיהה את תוקפיו שכאמור היו רעולי פנים, כי הם לא הזדהו בפניו, והמילים הספורות שהשמיעו כלפיו לא כללו כל התייחסות לרומן הנטען עם אחות המשיבים, אזהרה לבל ימשיך בו, או איום מסוג אחר.

21. כל אלה יקשו על המשיבים לבסס, בהליך העיקרי, כי מטרת הקשר הייתה לאיים על המתלונן, מילולית או באמצעות הכאתו כ"ענישה" על הרומן. לו זו הייתה המטרה, סביר שהיו מציינים בפני המתלונן את סיבת תקיפתו כדי שיבין את האיום או את ה"עונש". מאמצי ההסוואה הניכרים מוסיפים ומרחיקים את הטענה בנושא.

הנתונים עד כה לא מאפשרים להעריך, אפוא, שקיימת חולשה ביכולת התביעה להוכיח, בהליך העיקרי, את שאלת הבנתם של המשיבים את מהות הקשר ומטרתו, ואת שאלת היסוד הנפשי הנגזר מכך. בנוסף, כך בשם לב לטענות שעלו בפניי ולכך שמימוש הקשר כלל פעולה משותפת של חמישה (המשיבים 1 ו-2, שני גברים נוספים שהיו עמם והמשיבה 3), אני סבור כי פעולות ההכנה, המשמיעות תכנון ותיאום, לצד המניע והביצוע המציג אף הוא פעולה משותפת (נושא בו ארחיב בהמשך), יקשו על כל אחד משלושת המשיבים להרחיק עצמו מידיעה על כוונותיהם של היתר. לעת הזו, אין לפניי עוגן כלשהו לתמוך בטענה מעין זו.

22. הדבר מובילני אל שלב המימוש, שתועד בסרטון ממצלמה שצפתה אל הזירה וכן בהודעות המתלונן ואבו

כף, שהוא נהג אשר הסיע את המתלונן.

יצוין, שתקיפת המתלונן ואבו כף כללה שני שלבים: תחילה חסימת רכבם באמצעות רכב הניסן, וזאת לאחר שלדברי אבו כף הגיעו למקום תוך שהמתלונן שוחח עם המשיבה 3 (העד אמר שדובר באישה דוברת עברית), שהכווונה אותו למיקום הספציפי. בשלב זה הותקפו השניים בצורה, שכללה מכות במקל ברכב תוך שבירת שמשה, וירי מנשק חם לעברם, תוך פגיעת ירי בחזהו של אבו כף. שלב זה לא נראה במלואו בסרטון בשל מיקום המצלמה, אך הירי נשמע בו, וקודם להתרחשותו נראית דמות אדם רעול פנים האוחז באקדח (להלן יכונה: "היורה") ממהרת לכיוון הרלבנטי. פרטי ההתרחשות נלמדים מתיאורי המתלונן (הודעה מיום 29.4.23 עמ' 1 ש' 8, הודעה מיום 11.5.23 ש' 6) ואבו כף (הודעה מיום 8.5.23).

23. בהמשך לשלב הראשון, נראה בסרטון רכב המתלונן נוסע במהירות דרך שטח לא סלול. המתלונן ואבו כף תארו כי האחרון נהג כך בניסיון לברוח, תוך שאיבד שליטה בשל הירי בו והתנגש בעמוד. במקביל נראים שלושה - שכאמור, ההגנה אינה חולקת כי כללו את המשיבים 1 ו-2 ואת המעורב השלישי - נראים רצים בעקבות רכב המתלונן. בראשם היורה, שהמבקשת טוענת כי הוא המשיב 2, בעקבותיו מי שאין מחלוקת כי הוא המשיב 1, ואחריהם אדם נוסף מבין השלושה, שההגנה טוענת כי הוא המשיב 2. המתלונן תיאר, כי בשלב זה הוא יצא מהרכב, שאל את התוקפים מי הם ומה הם רוצים, וכי בתגובה הכו אותו בראשו עם מקל, והיורה ירה בו - מהלכים, הנראים בסרטון בהתנפלות משותפת על המתלונן, הכאתו ואז ירי בו מטווח קצר, כניסה של השלושה לרכב הניסן ונסיעה מהמקום.

24. יש לציין כי המתלונן מסר שנפגע מירי זה, בידו ובבטנו (הודעה מיום 29.4.23, עמ' 2), דבר המתיישב עם הנראה בסרטון ומציג ירי מטווח קצר אל מרכז הגוף ופלאג הגוף העליון. עוד חשוב לציין, כי המתלונן מסר שהיורה אמר לו לרדת על הברכיים, ירה בו ולאחר הירי אמר בערבית "הנה הוא מת", לקח את הטלפון הנייד של המתלונן "והם ברחו" (הודעה מיום 11.5.23 ש' 130-124).

25. ראיות אלה מציגות מארב מתוכנן, ירי חוזר ונשנה מנשק חם לעבר המתלונן ואבו כף, תוך פגיעה בחזה ובבטן והשמעת האמירה "הנה הוא מת". בכך משתלבות אינדיקציות שנדונו לעיל: נקיטת אמצעים רבים ובהם כיסוי הפנים למניעת זיהוי, הימנעות מהזדהות בפני המתלונן, השמעת איומים בקשר לרומן הנטען או רמיזה לו שתקיפתו קשורה בכך, ובהמשך השלכת הטלפון הנייד שלו לאחר שכובה.

כל אלה מתיישבים עם כוונת קטילה, ומעלים פוטנציאל הוכחה שדי בו לשלב זה. כך, הן לטענת המבקשת כי מטרת הקשר הייתה להמית את המתלונן, והן לכך שזה היה רצונם של מי שנטלו בקשר חלק, ופעלו להוצאתו אל הפועל.

26. האפשרות שבמוקד טיעוני ההגנה - כי תכננו לעשות משהו אחר, חמור פחות, ומי מהם חרג מהתכנון ללא ידיעתם - היא סוגיה שיש להותירה לבחינה בהליך העיקרי. כך, משבחומר שלפניי אין כל אינדיקציה לתמיכה בה. בכלל זה, אפשרות זו לא נטענה בידי מי מהמשיבים בחקירת המשטרה.

המשיב 1, בהודעה ראשונה מיום 30.4.23, הכחיש מעורבות בניסיון הרצח וטען ששהה בביתו עם בני משפחתו. בהודעה נוספת מיום 3.5.23 חזר וטען שמשעה שש בערב לא יצא מהבית, כי עם בני משפחתו עשה "על האש", וכך עד השעה עשר וחצי בה נסע לעבודה (למשל ש' 91). בהמשך סיג וטען ליציאות נקודתיות, לצורך איסוף רכב הניסן מחברו וביקור במכולת. בכלל זה טען, שלא פגש אותו יום באחיו, המשיב 2 (ש' 115) ושהלה לא נסע ברכב הניסן (ש' 195). המשיב 1 הכחיש שהיה באזור הרלבנטי לזירת ניסיון הרצח (ש' 215, 330), והכחיש היכרות או ידיעה על המתלונן. בהודעה שלישית מיום 8.5.23 נע בין חזרה על דברים דומים ובין שמירה

על זכות השתיקה, לרבות כשהוצג בפניו שבני משפחתו שללו כי עשו "על האש" ביום הנדון. בניגוד לאמירתו הקודמת, אישר שהמשיב 2 היה בבית עמם (ש' 134), והסתבך בפערים נוספים, למשל לנוכח אמירת חברו על שיחה ביניהם אודות טביעת אצבע על טלפון וכי זרק טלפון "בהר", שריטות שראה החבר על המשיב 2, ובנושא נזקים לרכב הניסן. בנוסף, בהודעה מיום 10.5.23 התקשה המשיב 1 להסביר מדוע טביעת האצבע שלו אותרה על טלפון המתלונן, טען שאינו מכירו וחזר לפרקים לשמור על זכות השתיקה. שוב הכחיש נוכחות באירוע מושא האישום (ש' 250). בהודעה מיום 17.5.23 שמר על זכות השתיקה, וכך גם בחלק מהודעה מיום 21.5.23. באותה הזדמנות, כשהוצג בפניו סרטון אירוע ניסיון הרצח, טען שאינו יודע מיהם הנראים בו ושלא היה במקום, וחזר לשמור על זכות השתיקה. באופן דומה ענה לשאלות נוספות, לרבות בדבר מסלול נסיעת רכב הניסן לאחר האירוע שתועד במצלמות, כשבחלק מהתמונות נראה הוא נוסע או ניצב לצד רכבה של המשיבה 3 (לגביה, טען המשיב 1 שאינו מכירה).

המשיב 2, בהודעה מיום 14.5.23, אישר ש"הסתובב" עם הג'יפ הנזכר לעיל באזור הנדון (לרבות בזירה) בשעות אחר הצהריים, אך טען שבהמשך שב לביתו, נותר שם עם בני המשפחה לרבות המשיב 1, בשעות הערב פגש במשיבה 3 שהיא בת זוגו ואשר הגיעה לביתו לביקור קצר, ואז שוחח עמה בטלפונים האישיים שלהם (שאת מספריהם מסר), עד שחזרה לדרום הארץ. הוא הכחיש שנסע ברכב הניסן, וזיהה עצמו בסרטון בו הוא נראה רוכש את הטלפון המבצעי, תוך שטען בתוקף שרכש מטען בלבד, גם כשהוצג בפניו תמונות ברורות שלו אוחז בטלפון (ראו בדומה תשובותיו שם בנוגע לסרטון בו תועד רוכש את הכובעים והרעלה). המשיב 2 הכחיש היכרות עם המתלונן ומעורבות באירוע מושא האישום. בהודעה מיום 21.5.23, כשהוטח בו שרכש טלפון ולא מטען, שמר על זכות השתיקה. כך גם לפרקים בהמשך החקירה, למשל כשהוצג בפניו מחקרי תקשורת המתעדים את הקשר בין הטלפונים "המבצעיים" ביום האירוע, או בתגובה לשאלות על הקשר עם המשיבה 3 ביום האירוע ועל מסלול נסיעת רכב הניסן ביום זה, לפרקים לצד הרכב של המשיבה 3, ועל שינוי מספר הרכב. כשהוצג בפניו סרטון האירוע, טען שאינו רואה היטב ושאינו מדובר בו.

גם המשיבה 3, בהודעה מיום 15.5.23, טענה כמו המשיב 2 שביום האירוע פגשה בו לביקור קצר סמוך לביתו שבעין נקובה. לתיאוריה, בהמשך הסתובבה במיקומים שונים בירושלים (לרבות בית צפאפא, אליה הגיעה בשביל חנות לחיות או בגלל מסעדה), וחזרה לדרום. היא הכחישה היכרות עם המתלונן, כי שוחחה או התכתבה עמו, כי שלחה לו מיקום באמצעות הטלפון וכי קבעה לפגוש בו. בהודעה מיום 17.5.23 שמרה, לאורך רוב החקירה, על זכות השתיקה. בהודעה מיום 20.5.23 הכחישה שימוש בטלפונים ה"מבצעיים", וכך גם בהודעה מיום 21.5.23, בה לא ידעה להסביר כיצד הטלפון המבצעי הראשון אוכן באותם מקומות בהם אותרה בירושלים, או כיצד נצפה רכב הניסן סמוך לרכבה, במיקומים שונים בעיר לאחר הירי במתלונן. כשהוצג בפניה תמונת ה"מיקום" ששלחה למתלונן, שמרה על זכות השתיקה, וכך גם בהקשרים נוספים (לרבות כשהוטחה בה טענה למעורבותה בקשר שמטרתו לרצוח את המתלונן - ש' 203-208).

27. לכל אלה יש להוסיף את בחירותיהם של המשיבים לשמור על זכות השתיקה, לפרקים ולרבות בסוגיות מהותיות לאישום. האפשרות לזקוף זאת לחובתם במישור הראייתי מתחדדת, לנוכח טיבה של תזת ההגנה.

28. כל אלה לא מאפשרים לייחס להסבר החלופי, שהועלה לראשונה בידי ההגנה מפי בא כוח המשיבים במהלך הדיון בהליך זה, ושכאמור אינו מתיישב עם הראיות הקיימות, משקל שיש בו למעט מעצמת הראיות.

29. בנוסף, בנסיבות אלה של תמונה לכאורית של פעולה משותפת ומתוכננת של קבוצת קושרים שביקשו להמית את המתלונן, נחלש מאוד משקלה של הטענה, כי היורה אינו המשיב 2, כי אם המשתתף השלישי.

בכלל זה, המטרה והיסוד הנפשי המשותף מומחש לא רק בתכנון ובביצוע המשותף, אלא גם בעובדה שלאחר החלק הראשון של האירוע, בו ירה היורה לעבר רכב המתלונן תוך פגיעה באבו כפ, כך שכל הנוכחים כבר ידעו שהיורה אוחז באקדח ועושה בו שימוש, הם לא עזבו או התרחקו, אלא המשיכו לפעול יחד עמו באופן שתואר לעיל. בכלל זה, שלושה מהקושרים (ובהם שני המשיבים) רצו אחר רכב המתלונן שניסה להימלט (כשהרביעי נסע לאותו כיוון בתוך רכב הניסן), ואז הכו במתלונן והיורה ירה בו שוב, הפעם מטווח קצר, השמיע את האמירה שצוטטה לעיל לפיה המתלונן מת, ואז נכנסו הקושרים לרכב הניסן ועזבו את המקום, לא לפני שלקחו את הטלפון של המתלונן ונפטרו ממנו במיקום אחר.

הדבר לא מאפשר לקבל, כי מי מהקושרים הופתע מנוכחות האקדח או מעשיית השימוש בו, בירי לעבר המתלונן ואבו כפ. הראיות מעלות לכאורה מסקנה, כי הירי החוזר בוצע במסגרת הקשר, על דעת כל הקושרים וכדי לממש את המטרה המשותפת. כך, גם אם בהליך העיקרי יעלה בידי ההגנה לעורר ספק בשאלה האם מי שירה בפועל הוא המשיב 2, או המשתתף השלישי.

30. למעלה מן הצורך אוסיף, כי איני סבור כי ניתן לאמוד את הסיכוי שיבוסס ספק כאמור, כמשמעותו: היורה, בסרטון האירוע, נראה לובש את אותם פרטי לבוש ונעליים שחורות שלבש המשיב 2 מוקדם יותר באותו היום, עת תועד רוכש את הטלפון המבצעי, הכובעים והרעלה. אותם סרטונים מאפשרים להתרשם גם ממבנה גופו ומאופן תנועתו, שלכאורה הולמים את דמות היורה הנראית בסרטון, ולא את זו של המשתתף השלישי - אשר נראה כאדם כבד גוף שרץ בצורה איטית יותר מהאחרים ובסרבול מסוים, אחרי המשיבים בעת המרדף אחר רכב המתלונן.

עוד תוזכר הדומיננטיות של המשיב 2 במהלכי התכנון: הן ב"סיוור המקדים" שביצע במקום הירי, הן בהסתייעות בבת זוגו לפיתוי המתלונן, הן בעדכונים שקיבל ממנה והן ברכישות שביצע לצורך מימוש הקשר, כמובא לעיל. בנוסף, גם בסוגיה זו יש לשקול את שתיקת המשיבים בחלק מחקירותיהם, בדגש על המשיב 2.

31. מאותם טעמים, איני סבור שיש בסיס הולם לאפשרות שהעלטה ההגנה, כי המשיבה 3 לא ידעה על מטרתו הקטלנית של הקשר. המדובר בבת זוגו של המשיב 2, שנשלחה להוליך שולל את המתלונן ולפתותו למקום בו יירצח. היא עשתה זאת במהלך ממושך, תוך נקיטה באמצעי ההסוואה עליהם עמדתי לעיל, לרבות שימוש בחשבון "טיקטוק" פיקטיבי ובטלפונים "מבצעיים", לצורך הקשר עם המתלונן ולצורך עדכון שוטף של המשיב 2.

הגם שהמשיבה 3 לא נכחה בזמן הירי, אין בכך לנתקה מהקשר, ממטרתו ומן הביצוע. היא פיתתה את המתלונן במהלכים, שהתרחשו בין היתר באותם זמנים בהם נערכו יתר הקושרים לביצוע בפעולות מספר, לרבות ברכישת הטלפון, הכובעים והרעלות או בקבלת רכב הניסן ושינוי הספרות שלו. מהלכיה של המשיבה 3 בהובלת המתלונן לא הסתיימו לפני האירוע, אלא המשיכו עד לשניות שקדמו לתקיפה עצמה, עת הובילה אותו למיקום המבודד והבטיחה לו שהיא ממתנה לו שם:

לפי קבצי ההתכתבויות ביניהם, המשיבה 3 שלחה למתלונן את המיקום, התעניינה היכן הוא ומתי יגיע ("איפה בנקודה"), והבטיחה לו "אני בחניה". כל זאת, בעת שיתר הקושרים נערכו לתוקפו, ותוך שבסמוך שוחחה עם המשיב 2.

בנוסף, בזמן הירי שבוצע לכאורה על ידי בן זוגה, נותרה המשיבה 3 לשהות בקרבת מקום - בבית צפאפה, המצויה דקות נסיעה ממיקום הירי. לאחר הירי, כעולה מהתמונות שנדונו לעיל, נצפתה נוסעת ברכבה, רכב מזדה כחול, לצד רכב הניסן בו התרחקו המבצעים מן המקום.

התמונה המתקבלת ברמת הראיות לכאורה, היא של מי שנטלה חלק משמעותי בפעולה משותפת, כחלק אינטרגלי ממימוש הקשר. בנוסף, כמובא לעיל, המשיבה 3 לא טענה בחקירותיה שסברה כי מטרת הקשר היא שונה, אלא הרחיקה עצמה לחלוטין. בנסיבות אלה, בהעדר כל אינדיקציה התומכת באפשרות שהעלתה ההגנה כמובא לעיל, או מעלה שהמשיבה 3 הופתעה מהניסיון לקטול את המתלונן, אין באפשרות האמורה לעיל שהשמיע עורך דינה להחליש את הראיות כנגדה, לרבות לעניין ידיעתה על טיב הקשר והיסוד הנפשי.

32. לכן, מסקנתי היא כי קיימות ראיות לכאורה לגבי כל המשיבים, להוכחת המיוחס להם.

העילה ושאלת המעצר

33. המעשים המיוחסים למשיבים מקימים עילות מעצר בעלות משקל ניכר. לצד חזקת המסוכנות הסטטוטורית, הרי שהתכנון והיישום של קשר ליטול את חייו של אדם, תוך שימוש במידה רבה של תחכום, בנשק חם וביתר האמצעים שתוארו לעיל - כל אלה מקימים מסוכנות.

יצוין, כי כתב האישום "מתמזה" בעבירת ניסיון לרצח ולא בעבירה השלמה, לא הודות למשיבים, אלא כי המתלונן ואבו כף, בדרך נס, נותרו בחיים הגם שנורו - האחד בחזה, והשני בחלקי גופו לרבות בטנו מטווח קצר. גם בהקשר זה יש לחזור ולציין את שהוצג לעיל: כי נראה לכאורה שהתוקפים סברו שהמיתו את המתלונן, טרם עזבו את הזירה.

34. מן הפסיקה עולה, כי בעבירות ממין זה תמונה מסוכנות אינהרנטית, ורק במקרים מובהקים ניתן יהיה להסתפק בחלופה למעצרו של נאשם בהן (בש"פ 5606/18 פלוני נ' מדינת ישראל (1.8.18), בש"פ 10087/07 חודנוב נ' מדינת ישראל (18.12.07), בש"פ 851/13 מדינת ישראל נ' קיין (7.2.13), בש"פ 5363/19 הררי נ' מדינת ישראל (5.9.19) ובש"פ 3485/18 הררי נ' מדינת ישראל (13.6.18)).

35. לצד הסיכון, העונש הצפוי למשיבים אם יורשעו בעבירות המיוחסות להם, לצד מהלכי ההסוואה המורכבים בהם נקטו כמובא לעיל והעובדה שחלק מהמעורבים במימוש הקשר לא נתפסו, מקימים גם עילה נוספת שעניינה בחשש להימלטות מן הדין ולסיכול ההליך הפלילי (ראו בש"פ 5013/17 מדינת ישראל נ' עאמר (29.6.17)).

36. בעניינם של המשיבים 1 ו-2, הגם שהם נעדרי עבר פלילי, אני סבור כי חלופה לא תסכון.

התמונה העולה ממכלול הראיות כפי שנסקר לעיל מציגה מעורבות אקטיבית בתכנון ובביצוע, ונחישות להמית את המתלונן המומחשת בין היתר בסרטון האירוע המציג כיצד, לאחר הירי בחלק הראשון, דלקו משיבים אלה אחר המתלונן ותקפוהו שוב, נטלו ממנו את הטלפון שלו והקפידו לירות בו מטווח קצר, בצורה שתועדה ואינה מותירה מקום רב לדמיון בדבר כוונותיהם. אז השמיעו את האמירה עליה העיד המתלונן, ממנה עולה שסברו כי נפטר, ועזבו את המקום.

תמונה זו מציגה עילות מעצר בעצמה גבוהה כמובא לעיל, ובראשן מסוכנות רבה. אני סבור שעניינם של משיבים אלה צולח את השלב הראשון בבחינת שחרור ממעצר, העוסק בעצם האפשרות לתת מענה לעילות המעצר בדרך חלופית לבית המעצר. לכן, אין מקום להוסיף ולבחון חלופות ספציפיות, ולו בהפנייתם של המשיבים לשירות המבחן.

לכן, המשיבים 1 ו-2 ייעצרו עד לתום ההליכים.

37. גם בעניינה של המשיבה 3 קיימות עילות מעצר, שעל פני הדברים הן בעצמה ניכרת. כמובא לעיל, היא

נטלה חלק אקטיבי ומשמעותי במהלכי הוצאה אל הפועל של הקשר, להמית את המתלונן, והתנהלה באופן המעיד על שותפות עם יתר הקושרים. בנסיבות אלה, איני סבור שמסוכנותה והחשש לשיבוש מאפשרים, כבקשת ההגנה, לשחררה לחלופת מעצר על אתר, מבלי לחטוא לעילות המעצר. זאת, גם בשים לב לטענות ההגנה אודות שיקולי המעצר בעניינין של נאשמות, ולטענות בדבר נסיבותיה האישיות של המשיבה 3, לפיהן היא אם יחידנית לשניים, למכתבים שהוצגו לפני אודות קשייה, ולקשייהם הנטענים של ילדיה לצד קשיים בריאותיים שנטענו (טרם הוצגו בפניי מסמכים).

אלה נתונים רלבנטיים, אך לא די בהצגתם ברמת הטענה, עם הוכחות חלקיות (ואפשר שלא די בהם גם אם יבוססו), כדי להכריע את עילות המעצר שעל פני הדברים עולות מן המעשים הקשים, בביצועם השתתפה.

עם זאת, בשים לב לכך שחלקה של משיבה 3 לא כלל השתתפות בביצוע בפועל של האקטים האלימים, ונוכח הטענות האמורות, מצאתי להעמיק את הבירור בשאלת טיבן של עילות המעצר בעניינה, באמצעות הפנייתה לשירות המבחן, טרם הכרעה.

אדגיש, שאין בכך משום אמירה או רמז, לפיהם המשיבה 3 תשחרר ממעצר או תושם במעצר בפיקוח אלקטרוני, והדבר יוכרע בהמשך.

עוד אציין, שנוכח העומס שעל שירות המבחן סביר כי ההמתנה לתסקיר תארך תקופה של חודשים. אלא, שבנסיבות העניין הדבר הכרחי.

38. לכן, המשיבה 3 תיוותר במעצר עד להחלטה אחרת (מעצר ביניים). היא תופנה **לשירות המבחן**, שיגיש תסקיר מעצר עד ליום 6.8.23.

דיון המשך בעניינה של המשיבה 3 יערך ביום 7.8.23 בשעה 10:00, בפני שופט תורן ובכפוף לאילוצי יומנו. **המזכירות** תעדכן ביומנו.

בקשה לאיסור פרסום פרטי המשיבה 3

39. זו נומקה בנסיבות האישיות שנדונו לעיל, בדגש על עניינם של ילדי המשיבה 3 והרצון שלא לפגוע בהם כתוצאה מן הפרסום. בהקשר זה הפנתה ההגנה לסעיף 68(ב)(4) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן: "חוק בתי המשפט"), המסמך את בית המשפט לדון בדלתיים סגורות לשם הגנה על ענייניו של קטין, ולסעיף 70(ג) לאותו חוק האוסר על פרסום בענייניו של קטין "כאמור בסעיף 24(א)(1) לחוק הנוער (טיפול והשגחה), התש"ך-1960" (להלן: "חוק הנוער"). עוד הוצג שפרטי המשיבה לא פורסמו עד כה מתוקף החלטות זמניות, ונטען, שאין אינטרס ציבורי בפרסום הפרטים.

המבקשת התנגדה לבקשה.

40. לאחר שקילה, לא אוכל לקבל את הבקשה.

41. הכלל, שעוגן בסעיף 68 לחוק בתי המשפט ובסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה הוא, כי הליך פלילי יתנהל בפומבי. בפסיקה הודגשה חשיבותו של עקרון פומביות הדיון כאחד מאבני היסוד של ההליך השיפוטי, המעוגן בין היתר כנורמה חוקתית בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה. מטרתו להבטיח את זכות בעלי הדין להליך הוגן, את זכותו של הציבור לדעת, את חופש הביטוי ואת חופש התקשורת והעיתונות, וכך גם לחזק את אמון הציבור במערכת המשפט.

פרסום תכני הדיון והפרטים המזהים של מי שנוטלים בו חלק הוא פועל יוצא של עקרון זה (למשל רע"פ

5877/99 יאנוס נ' מדינת ישראל (28.7.04), בש"פ 8698/04 אזולאי נ' מדינת ישראל בפסקה 6 והמובאות שם (19.10.05), רע"פ 8233/21 פלוני נ' בריינר ואח' (14.12.21)).

42. זהו הכלל. לצדו, מתקיימים אינטרסים מתחרים, שלצורך ההגנה עליהם נקבעו חריגים. בכלל זה, סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט מסמיך את בית המשפט לאסור פרסום ככל שהדבר נדרש למניעת פגיעה בבטחונם או בפרטיותם של בעלי דין, עדים או אחרים שהוזכרו בדיון. כאמור, ניתן להורות כך גם כדי להגן על עניינו של קטין.

43. ועם זאת, המדובר בחריגים לכלל שתואר לעיל. הנטל לבסס את התקיימותם הוא נטל כבד, וכולל הוכחתו של נזק קשה במיוחד שייגרם מהפרסום, אשר חורג מגדרי הנזק "הרגיל", שאף הוא ניכר, הנגרם לכל אדם מפרסום היותו נאשם בפלילים. **בשל חשיבות עקרון הפומביות, "נפסק כי סטייה ממנו לא תתאפשר בנקל, כי לעולם תיטה הכף אל עבר פומביות הדיון וכי החריגים לעיקרון זה ייושמו על דרך הצמצום ורק לאחר שקילה קפדנית וזהירה" (עניין אזולאי הנ"ל, פסקה 7. עניין בריינר הנ"ל, פסקה 26. בש"פ 5759/04 תורג'מן נ' מדינת ישראל פסקה 5 (1.8.04)).**

44. איני סבור שהמשיבה 3 עמדה בנטל זה, להצדיק את איסור פרסום פרטיה בהקשר לעבירות המיוחסות לה. משמעותו של נטל זה מתחדדת, נוכח טיב המיוחס למשיבה. כמובא לעיל, המדובר לכאורה במעורבות אקטיבית בתכנון לרצוח אדם, ובהוצאתו אל הפועל במהלך, שלמרבה המזל הסתיים "אך" בפציעות קשות. הדבר מחדד את האינטרס הציבורי שבפרסום פרטי המעורבים בהליך, שטיבו הוסבר לעיל. אמנם, בפרסום שכזה תהא פגיעה ניכרת במשיבה, ששמה הטוב ופרטיותה יוכתמו, אך לא די בכך כדי להעלות נזק חריג בעצמתו, המצדיק את איסור הפרסום.

45. זאת ועוד, הפגיעה בסביבתו הקרובה של נאשם, לרבות בילדיו, כתוצאה מפרסום האישום נגדו, היא חלק בלתי נפרד מעצם הפרסום וככלל, לא די בעצם קיומה כדי להצדיק פגיעה בפומביות הדיון (השוו: בש"פ 5647/22 פלוני נ' ידיעות אחרונות (14.9.22)). בכלל זה, אני מקבל את טענתה של המבקשת כי עצם היותה של המשיבה אם יחידנית לילדים, אינה מספיקה לצורך עמידה בנטל האמור. פרשנות אחרת תכרסם יתר על המידה בעקרון פומביות הדיון, משנאשמים ונאשמות רבים הם הורים, חלקם יחידנים. קשה גם לייחס בהקשר זה משקל רב להיות הנאשמת אם - משהפגיעה בילדים אינה שונה מקום בו מדובר בהעמדתו לדיון של אב.

אפנה גם לסעיף 24(א)(1)(ה) לחוק הנוער, בו הובהר כי האיסור שעוגן באותו סעיף, על פרסום דבר שעשוי להביא לזיהוי קטין שמיוחסת לו "עבירה או שחיתות מידות", אינו חל על מניעת "פרסום דמותו של בגיר שמייחסים לו עבירה".

46. לא מצאתי, כי טענות ההגנה הנוגעות לפגיעה האפשרית והמצערת בילדי המשיבה, עומדות בנטל להוכיח נזק חריג, בהשוואה לעניינם של אחרים שהם הורים ועומדים לדיון. בכלל זה, לא הוצגו בפני אסמכתאות לקשייהם הנטענים של הילדים, וחשוב מכך - לא הוצג דבר שיראה, כי בשל קשיים אלה הילדים ייפגעו מן הפרסום במידה, שעולה משמעותית על הפגיעה בילדים אחרים שהוריהם עומדים לדיון. ממילא, שאין בידי לקבוע קיומו של נזק חריג, שעשוי להצדיק חריגה מכלל פומביות הדיון.

47. לכן, הבקשה לאיסור פרסום פרטי המשיבה 3 נדחית. עם זאת ולמניעת אי הבנות אבהיר, שחל איסור פרסום על כל טענה שעלתה בהליך זה בנוגע למצבם של ילדיה.

48. משום שהחלטה ניתנת שלא במעמד הצדדים, החלטתי לעניין זה תיכנס לתוקף ביום 13.6.23.

מתווה להמשך

49. המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים ולשירות המבחן. ההליך ימשיך בעניינה של המשיבה 3, בהתאם לקביעות בפסקה 38 לעיל (לתשומת לב שירות המבחן והמזכירות).

ניתנה היום, י"ח סיוון תשפ"ג, 07 יוני 2023, בהעדר הצדדים.